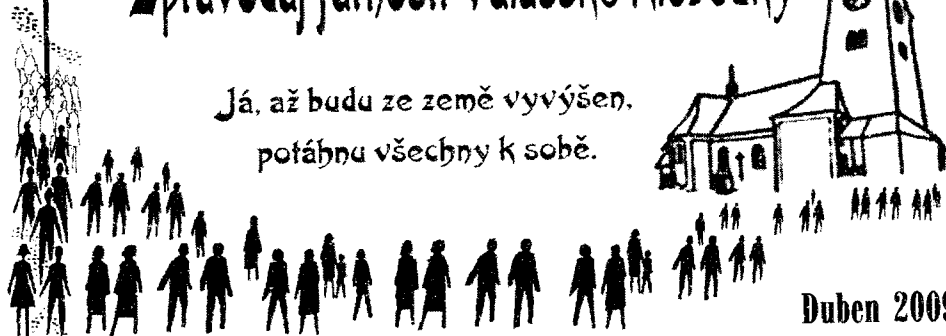

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Duben 2009

*„Tento svátek nás provází těžkostmi,
na něž ve světě narážíme...*

*... a Bůh nám dopřává radost
ze spasení, která z tohoto
svátku vyzařuje!“*

(sv. Atanáš)

*Velikonoční radost, navzdory
těžkostem života*

Vám vyprošují

P. Karel [signature] / P. Stanislav [signature] / [signature] / [signature]

Svatost manželství

Manželství je svazek, kterým muž a žena mezi sebou vytvářejí nejnvtitnější společenství celého života, zaměřené svou přirozenou povahou na prospěch manželů a na pložení a výchovu dětí. Tento svazek je mezi pokřtěnými povýšen Ježíšem Kristem na svátost.

„Toto tajemství je veliké,“ praví svatý Pavel o manželství (Ef 5,32). Veliké je toto tajemství, poněvadž manželé mají účast na tvůrčí činnosti Boží, když dávají život novým lidským bytostem. Bůh sám ustanovil manželství v ráji, když stvořil první dva lidi a dal jim manželské požehnání slovy: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“ (Gn 1,27-28) Božský Spasitel povýšil tento svazek na svátost. Byl na svatbě v Káni, „aby lidské pokolení, které přišel vykoupit, v kořenu posvětil.“ (Cyril Alexandrijský) V této svátosti dává se křesťanským manželům vysokého posvěcení, důstojnosti a práva založit rodinu a pomocné milosti Boží, aby mohli plnit až do smrti své úkoly, jež jim ukládá posvěcení na otce a matku a obapolné spojení srdcí. Požehnáním a zásluhou manželství jsou děti. „Kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne,“ praví Kristus. (Mt 18,5) Křesťanští rodiče přijímají každé dítě, jež se jim narodí, jako dar Boží a dovedou mu přinášet potřebné oběti. Modlí se denně k strážným andělům svých dětí, aby je v Boží vůli vychovali. Ve všem dávají dětem příklad křesťanského života. Jsou-li rodiče svatí, budou spíše i děti svaté. Velká je odpovědnost rodičů, mocná však i pomoc Boží k naplnění jejich úkolu.

K manželskému soužití křesťanů je třeba mnoho síly, vroucí a hluboké víry v Boha, důvěry v jeho dobrotivou pomoc a opravdové lásky; tyto ctnosti dovedou překlenout i sebevětší trhliny, jež by se snad v manželské soužití objevily.

Je přirozené, že je nutné připravit se na tento krok. Nejbližší přípravou je dobrá (nejlépe životní) svatá zpověď a svaté přijímání. Katoličtí snoubenci spojí přijetí svátosti stavu manželského se mší svatou, při které se jim uděluje snubní požehnání. Aby „ano“ novomanželů bylo svobodným a odpovědným úkonem a manželská smlouva měla pevné a trvalé lidské a křesťanské základy, má zásadní důležitost příprava na manželství. Také požehnání rodičů si snoubenci vyžádají před odchodem do chrámu.

Boží požehnání, utěšený rodinný život a věčnou blaženost budou mít manželé, kteří povinnosti svého stavu správně pochopí a splní. Jak blažení budou rodiče, až se jednou se všemi svými dětmi shledají v nebi! Ale jak nešťasten bude, kdo stav manželský zneuctí, proti účelu manželství hřeší, výchovu dětí zanedbává.

Jednota, nerozlučitelnost a otevřenost k plodnosti jsou podstatné pro manželství. Polygamie (mnohoženství) je neslučitelná s jednotou manželství; roziuka odděluje, co Bůh spojil; odmítání plodnosti zbavuje manželský život „nejzácnějšího daru“, dítěte.

Nový sňatek rozloučených, dokud ještě žije právoplatný manžel (nebo manželka), porušuje Boží plán i zákon, kterému učil Kristus. Tito znovu oddaní nejsou odloučení od církve, avšak nemohou přistupovat k přijímání eucharistie. Budou žít svůj křesťanský život zvláště tím, že budou vychovávat své děti ve víře.

Křesťanský rodinný krb je místem, kde se děti poprvé dovídají o víře. Proto je rodinný dům právem nazýván „rodinnou církví“, společenstvím milosti a modlitby, školou lidských ctností a křesťanské lásky.

Modlitba manželů:

Nejsladší Srdce Ježíšovo, Králi všech srdcí, přebývej a kraluj v našich srdcích a dej nám svou milost, abychom se navzájem čistě a upřímně milovali a užitek přinášeli pro život věčný!

Rudolf Fiala

Vzpomínání

Přečtení článku pana Vladimíra v březnovém farním zpravodaji vzbudilo ve mně vzpomínání.

Když se řekne církevní školy, hned se mi vybaví sestry dominikánky a Bojkovice. Zároveň s tím i poválečné období. V roce 1945 zasedáme po přijímacích zkouškách do Odborné školy sester dominikánek pro ženská povolání v Bojkovicích. Vyučující jsou nám patřičně vzdělané řádové sestry dominikánky a jedna civilní paní učitelka. S pochopením pro naše mládí, s láskou a trpělivostí nám předávají všeobecné i odborné vědomosti.

Jsou nám příkladem, učí nás lásce k Bohu a všem lidem, pomáhají objevovat pravé životní hodnoty, rozvíjejí duchovní oblast. V mimoškolním čase nacvičují sestřičky s námi divadla a hudebně recitační programy, kterými pak obohacujeme kulturu městečka Bojkovice. I když „klášternice“, v doprovodu paní učitelky prožíváme nezapomenutelné chvíle v tanečních hodinách a na plesu. Pochodová cvičení, zájezdy do Luhačovic, na Radhošť, Sv. Hostýn, do Olomouce zpestřují náš studentský život. Ráda vzpomenu na studentský slet v roce 1947 za pana prezidenta Beneše. Dlouhý pochod Prahou na Strahov v předepsaném úboru – žluté tričko a modrá sukně, nám přinesl mohutné volání Pražanů: „Ať žijou děvčata v sukních.“ Ostatní dívky totiž pro velké horko odložily sukně a kráčely ve cvičebním úboru.

Naše studijní snažení končí v roce 1948 ústním i písemným zkoušením všeobecných předmětů, vaření samostatným obědem, šití módní přehlídkou šatů samostatně ušitých podle předepsaného střihu za stanovený čas.

Vzpomínám také, že sestřičky pečovaly i o seniorky v Útulku sv. Václava, pořádaly kurzy šití, vaření a zajišťovaly duchovní cvičení pro dívky.

V roce 1949 zrušeny církevní školy. Sestřičky násilně odvezeny do Broumova. Statečně pracují v textilkách.

Vzájemnou korespondenci udržujeme až do roku 1989. Osobně děkuji za mnohá slova útěchy a povzbuzení v době náboženského útlaku.

Postupem času doprovázíme naše sestřičky na bojkovský hřbitov.

Viděla jsem zpusťšenou budovu školy, následně opravy i obnovenou školu, nyní s maturitou. Díky Bohu.

Tichá modlitba a vzpomínání ať je projevem mých díky laskavým učitelkám – ctihodným sestrám dominikánkám.

Vděčná žákyně Libuše Butorová

Klobucká kronikářka

Do kolika letopisů jste se už začeti, do kolika kronik jste učinili vlastní zápis? Kosmova kronika, kronika takzvaného Dalimila, rodinná kronika, skautská kronika, Kronika Pickwickova klubu... Nejen o údělu „zapisovatelů paměti“ jsme si vyprávěli s Ladislavou Guričovou, farní a současně obecní kronikářkou.

„Kronikářství určitě není nevděčným psaním do šuplíku. Když například vidím, kolik studentů se zajímá o historii, tak rozhodně psaní smysl má. Jsem ráda, když mám odezvu,“ nepochybuje Ladislava Guričová.

Psáno švabachem

Tyto knihy v sobě nesou mnoho užitečných informací a jsou pestré, protože každý kronikář má svůj osobitý styl. O situaci ve školství nebo o národopisu 20. století se můžeme více dozvědět ze školních kronik. Tu vedl ředitel školy a byly vedeny velmi precizně. „V jedné z nich je zápis i o položení základů současného gymnázia. Bylo až neuvěřitelné, že za rok od toho už byla škola kolaudovaná, což bylo při tehdejších technických možnostech opravdu dílo. Navíc starosta měl u té příležitosti velmi pěkný projev,“ uvádí paní Guričová, která právě tento proslov využila v obhajobě pro zachování místního gymnázia, o jehož zániku uvažovali krajští úředníci v roce 2004.

Podobně je to i s farními zápisy. První farní kronika je ještě psaná švabachem a donedávna ji vedl kněz. Kromě všedního života a církevních slavností farnosti v nich můžeme najít jména duchovních správců několik století nazpět či poznámek o výuce náboženství. Ale takovéto podrobnosti v období komunismu na papíře téměř schází.

Směr Klečůvka

Do obecní kroniky, kterou začal psát v roce 1918 pan Wolf, ale během 2. světové války nikdo neudělal ani čárku. Možná byla s ostatními někde povinně uskladněna, nebo ji někdo ukryl před případným zabavením, ale lidé asi měli jiné starosti a na mapování dějin pozapomněli. Po válce ji dodatečně dopsal okresní školní inspektor Horák a text doplnil například fotografiemi z oslav osvobození.

Kam se za klobuckými kronikami vydat? „Jsou uloženy ve Státním okresním archivu na zámku v Klečůvce u Zlína. Kdo má zájem, může se předem objednat a archiváři mu prameny zapůjčí.“ Starost o tyto dokumenty je dokonce kontrolovaná, má svá jasná pravidla a povinnost zachovat stopu budoucím generacím byla zakotvena už v zákoně číslo 80 „O pamětních knihách obecních“ z roku 1920. „Zapisovatelé paměti“ nesedí s rukama v klíně a absolvují školení a setkání. Jedno takové se uskutečnilo 26. února ve Zlíně.

Hledání inspirace

Dcera politického vězně byla oslovena v roce 1990 svým kamarádem a tehdejší starostou Antonínem Bařinkou, jestli se nechce do této práce pustit. Navázala na svou předchůdkyni paní učitelku Graclíkovou a na jaře 1991 učinila první zápis do

obecní kroniky o roce 1990 (pozn.: během jednoho roku sesbírám důležité informace a další rok je po konzultaci se starostou nebo duchovními kompletuje). Tlustý velkoformátový špalíček je nyní už skoro plný. Od poloviny roku 2000 k němu přidala i sezení nad kronikou farní. Pokud se určité věci dotýkají obou „obcí“, tak je zaznamenána do obou knih. Díky tomuto bádání se seznámila s inspirativními lidmi, psaní ji o to více těší a doufá, že se zápisy jednou objeví v elektronické podobě na internetu. Snaží se také o větší povědomí o době komunismu a na školách nabízí možnost besed. Snad i iniciativa Asociace učitelů dějepisu ČR zvýší počet hodin a „modernizovat“ pojetí tohoto předmětu bude co k čemu.

Sympatická paní vládne literárním talentem a mnohá poslední rozloučení doprovází smuteční řečí, ve které zesnulého přiblíží krátkým portrétem. „Musím přiznat, že na pohřbech nejen svých přátel a známých se těžko bráním dojetí. Možná si někdo myslí, že jsem otrlá, když se do toho pouštím, ale není to tak,“ uzavírá čerstvá sedmdesátnice.

Jakub Kratochvíl

FARNÍ KNIHOVNA INFORMUJE...

Všechny milovníky kvalitní četby zveme do naší farní knihovny ve Valašských Kloboukách, která má své sídlo v prostorách kaplanky (naproti kostelu ve Smetanově ulici čp. 113).

Farní knihovny se řadí v knihovnickém systému do oblasti církevních knihoven. Církevní knihovny jsou zřizovány a provozovány církevními institucemi (kostely, katedrály, kláštery, církevní školy, kapituly, biskupské a diecézní úřady). Farní knihovny obsahují především fondy církevní a náboženské literatury, ale v knihovním fondu se může objevovat i jiná literatura (např. beletrie).

Knihovna ze zákona (knihovnický zákon č. 257/2001 Sb.) plní nejen knihovnické, ale i informační služby. Farní knihovna ve Val. Kloboukách má ve svém fondu 2 351 svazků a registrováno 137 čtenářů. Literatura je v knihovním fondu rozdělena na beletrii (literatura pro děti a mládež, milostné a psychologické romány, detektivky) a populárně naučnou a odbornou literaturu (duchovní četba – nábožensky orientovaná literatura, biografie světců a významných osobností duchovního života, psychologie, filozofie, teologie, sociologie). Kromě monografií máme v našem knihovním fondu i vzácná periodika Křesťanská žena (časopis, který vycházel v letech 1927-1941, 1948-1954).

Knihovní fond je budován zčásti dary a nákupy (antikvariáty, knihkupectví). Půjčujeme vždy ve čtvrtek v odpoledních hodinách (16.30 – 17.30). Během letních prázdnin (červenec – srpen) bývá farní knihovna uzavřena. Čtenářem se může stát každý, aniž by musel platit poplatek jako v obecní knihovně, což je velkou výhodou. Kromě půjčování knih se v současné době provádí inventarizace knihovního fondu (knihovní katalog v MS Word) a poskytujeme i informační služby.

Bc. Radim Častulík, Farní knihovna Val. Klobouky

Hořké výročí a vraždy novinářů

Letos o Velikonočním pondělí si připomeneme 59. výročí obrovské tragédie a nespravedlnosti na československých řeholnicích - Akci K. Týden nato, 20. dubna pak nejen pracovníci v médiích oslaví Mezinárodní den svobody tisku.

Akce Kláštery či Akce "K" je název pro nezákonnou násilnou likvidaci klášterů a mužských řeholních řádů, jejíž první úder přišel v noci ze 13. na 14. duben 1950. Ataku komunistické Státní bezpečnosti předcházela monstrproces s představiteli řádů, který měl celou akci ideologicky odůvodnit před veřejností.

Znásilnění

Mniši měli původně trpět několik násilných vniknutí do svých domovů. Komunisti se ale, i kvůli případným nepokojům ze strany laiků, rozhodli pro jednu nekompromisní „násvětu“.

Prakticky během jediné noci bylo v Československu zlikvidováno 219 řeholních domů a internováno 2376 řeholníků, byl zabaven movitý i nemovitý majetek. Krátce poté následovala podobně koncipovaná akce R, která byla zaměřena proti ženským řádům. Podle svědectví byly řeholnice komunisty i znásilňovány.

„Svoboda tisku“

Dvacátý duben je věnován Mezinárodnímu dni svobody tisku. Poprvé byl uspořádán v roce 1991 z iniciativy sdružení Reportéři bez hranic. Ano, absolutní svoboda tisku neexistuje nikdy a nikde, tedy ani v České republice. Jsou však země, kde jde mediálními pracovníkům doslova o holý život. Po celém světě v roce 2008 padlo při výkonu svého povolání 70 žurnalistů.

Samostatnou kapitolou může být situace autorů v Rusku. Od roku 2006 do letošního ledna tam bylo zavražděno nebo za záhadných okolností zahynulo 19 novinářů. Ale násilí na ruských občansky angažovaných lidech se datuje již rokem 2000.

Markelov a Baburovová

Posledním případem byla vražda čtyřiatřicetiletého právníka Stanislava Markelova a pětadvacetileté novinářky Anastasije Baburovové. Markelov 19. ledna 2009 odcházel z tiskové konference, kde informoval o svém vyšetřování vraždy osmnáctileté Čečenky Elzy Kungajevy, kterou roku 2000 zabil opilý velitel ruského tanku. Tento velitel, plukovník Jurij Budanov, byl čtyři dny před advokátovou vraždou propuštěn z vězení. Mladá novinářka byla přímou svědkyní Markelovovy smrti, kdy ho maskovaný útočník střelil z bezprostřední blízkosti do hlavy. Vraha se snažila zadržet, byla však zasažena střelami a ještě toho dne podlehla v nemocnici těžkým zraněním. Tato událost nenechala chladné ani představitele Evropské unie, kteří vyzvali ruské úřady, aby zajistily důkladné, neodkladné a objektivní vyšetření a potrestání všech viníků.

Ve velkém Rusku, zvláště v současném putinovsko-medvedevském bloku, je všechno možné. Ale o tom, že se bývalý prezident, někdejší komunista, důstojník KGB, „sjednotitel“ Ruské pravoslavné církve a dnes premiér Vladimír Putin se svými lidmi rozhybe k činu, o tom lze silně pochybovat. Vždyť na seznamu obětí jsou v drtivé většině jména kritiků jeho politiky.

Jakub Kratochvíl

Sestry Voršilky (Uršulinky) Římské unie řádu svaté Voršily

Za historický den založení řádu sv. Voršily je pokládán 23. listopad 1535 (rok po založení Tovaryšstva Ježíšova Ignácem z Loyoly), kdy terciářka řádu sv. Františka - *Anděla Merici* - založila svoji „Společnost svaté Voršily“. Bylo to sdružení žen a mladých dívek toužících žít zasvěceným životem podle evangelních rad čistoty, chudoby a poslušnosti, a přitom zůstat ve své rodině a ve svém prostředí. Tento způsob života přibližně odpovídal tomu, co dnes žijí třetí řády řeholí. Společnost sv. Voršily byla v těch dobách úplně originálním dílem. *Anděla* skutečně předstihla svou dobu, protože tehdy žena neměla jinou možnost než život v manželství nebo v klášteře. V 16. stol., kdy existovaly ženské kláštery jen s přísnou klauzurou, panny sv. Voršily měly vést svůj zasvěcený život ve světě a ve svých rodinách. Tam se věnovaly i výchově děvčat jako svému specifickému poslání, aby se prostřednictvím ženy obnovila rodina a skrze rodinu celá lidská společnost. Později, když z jejich Bohu zasvěceného života vznikla řeholní společnost, se specializovaly na vyučování a výchovu mládeže ve vlastních ústavech a školách. Za patronku si zvolily svatou Voršilu, která je uctívána jako ochránkyně žensk.é mládeže.

Svatá Voršila (Uršula)

Žila zřejmě ve 4. století. O jejím životě vypravují jen legendy. Podle nich byla dcerou britského krále nebo bretaňského vévody Maura. O její ruku požádal šlechtic, známý svou divokostí. Aby se Voršila vyhnula nechtěnému sňatku, vydala se s 10 družkami (chybou opisovačů se v některých pozdějších pramenech vyskytuje číslo 11 000 družek) na pouť do Říma. Od svého otce dostala na cestu loď. Cestou svým družkám vyprávěla o křesťanské víře. Všechny se obrátily a po příjezdu do Říma byly papežem Cyriakem pokřtěny. Již cestou do Říma měla prý Voršila v Kolíně nad Rýnem sen, že zde bude umučena. Na zpáteční cestě byla celá její družina přepadena Huny, kteří právě Kolín okupovali. Hunové se na ženy vrhli, brutálně týrali a pak nemilosrdně zavraždili. Přežila jediná Voršila, která se zalíbila samotnému králi Hunů. Protože ho však odmítla, on jí vlastní rukou vrazil šíp do srdce.

Od 10. století se Voršila stala velmi uctívanou světicí. V Kolíně bylo opravdu nalezeno v roce 1106 při zvětšování kolínské městské zdi pohřebiště a kámen s nápisem ze 4. nebo počátku 5. století s informacemi o přestavbě kostela, vybudovaného na místě mučednictví skupiny panen.

Vlivem kulturních a společenských přeměn v 17. století se Společnost svaté Voršily proměnila v řeholní společenství s klauzurou, které se rozšířilo zvláště v západní Evropě.

Pro své společnice napsala *Anděla* 3 spisy: Řehole, která byla určena všem členkám Společnosti sv. Voršily, ukazuje cestu, po které mají jít, aby „byly pravými a neporušenými snoubenkami Božího Syna“. Radý byly diktovány pro ty, které Společnost vedly. Odkazy, poslední spis, byl napsán hlavně pro vdovy, které zastupovaly Společnost před světskou i církevní autoritou. *Anděla Merici* přímo neurčila Společnosti

jeden apoštolský cíl. A byla tak obezřetná, že zajistila svým sestrám možnost úpravy určitých ustanovení (Poslední Odkaz): „A kdyby se podle nutnosti doby měla dát nová nařízení nebo něco udělat jinak, udělejte to moudře po dobrém uvážení.“

Anděla Merici, současnice Koperníka, Kryštofa Kolumba, Michelangela, Ignáce z Loyoly a Terezie z Avily, se narodila v r. 1474 v Desenzanu jako dítě prostých rodičů, ale ztratila je už v deseti letech a o její výchovu se staral strýc v Salo. Velkou ranou byla pro ni smrt sestřičky, vychovávané zároveň s ní. Vstoupila do třetího řádu sv. Františka a snažila se žít podle rad evangelia. Po strýcově smrti se vrátila do Desenzana a začala se starat o chudé děti, které vyrůstaly bez náboženské výchovy, protože povinná školní docházka nebyla a rodiče jim nemohli dopřát vzdělání. Anděla je s pomocí svých stejně starých přítelkyň vyučovala náboženství sama. Měla takový úspěch, že byla pozvána do blízkého města Brescie, aby tam zavedla něco podobného. Byla přátelsky přijata ve šlechtické rodině a prostřednictvím svých hostitelů poznala nejlepší lidi města; zájem o ni byl stále větší a také pomocnic přibývalo. Anděla kromě vyučování navštěvovala chudé a nemocné a chodila do dílen řemeslníků. Jejím vlivem došlo k nejedné konverzi; byla vůdcovský typ a navíc příjemného zevnějšku. Jestliže zprvu myslila pouze na náboženskou výchovu děvčat, šlo jí nyní o celkovou výchovu ženy. Bylo to v době renesance, která s návratem k pohanskému starověku přinášela povážlivé uvolnění mravů; jestliže se měly reformovat mravy, musilo se začít s rodinou, a středem rodiny je žena. O tom o všem Anděla přemýšlela především na své pouti do Svaté země, spjaté s podivnou událostí: na cestě tam na Krétě oslepla a na zpáteční cestě se jí na témže místě zrak vrátil. V Římě byla přijata v soukromé audienci papežem Klementem VII., který znal její práci a chtěl, aby tam zůstala, ale Anděla cítila, že jí v Brescii čeká jiný úkol. Po návratu shromáždila své pomocnice do jedné obce, dvanáct jich bydlelo společně s Andělou, ostatní zůstaly u svých rodin a působily ve školách i na farách. Ujímal se především chudých děvčat, o která se nikdo nestaral.

Roku 1535 se zasvětilo službě Bohu a církvi dvacet osm dívek a přidaly se k dílu Anděly. Mnoha hodnostářům se však zdálo nemyslitelné, aby ženy zasvěcené Bohu žily ve světě a konaly každodenní apoštolát. V prvotní církvi měly jáhenky významnou úlohu, směly dokonce nemocným ženám přinášet svátost oltářní. Během pátého století toto zřízení zmizelo a po tisíciletí měly ženy zasvěcené Bohu přísnou klauzuru. Učitelská kongregace založená Andělou - první v dějinách církve - měla za patronku svatou Uršulu, odtud i jméno uršulinky pro její členky. Regule - rovněž dílo Anděly - byla sice schválena 1536 biskupem města Brescie a později také uznána papežem, ale svoboda pohybu, jaké se voršilkyně těšily, netrvalo dlouho. Už za několik málo let po smrti Anděly (zemřela s pověstí světice) byla voršilkám uložena klauzura (povinné uzavření v klášteře); roku 1566 nařídil totiž Svatý stolec, aby byly zrušeny všechny ženské řády, které nemají klauzuru a slavnostní sliby. Byla jim však uložena jen při chórových modlitbách - i to byla novota proti dosavadní praxi.

V době, kdy výchova byla téměř nelidsky přísná, psala Anděla - roku 1537 zvolena generální představenou - svým duchovním dcerám: „Prosím vás velmi, snažte se přitáhnout k sobě svoje děvčata láskou a vést je něžnou, jemnou rukou, ne pánovitě, tvrdě.“ V jednom směru přešla tato světice svou dobu. Zmíněné její spisy, které

zanechala (Rady a Odkazy) mohou sloužit i dnes jako průvodci spirituality nejen voršilkám a jejich spolupracovníkům, ale všem křesťanům. „Suor Anzola“, jak svatou Andělu její okolí nazývalo, umírá 27. ledna 1540 v Brescii a je pochována v kostele sv. Afry. Nyní nese tato svatyně jméno sv. Anděly.

Svatá Anděla Merici je patronkou: Kolína, pařížské univerzity, mládeže, nemocných dětí, učitelek, vychovatelek, školáků, soukeníků, za sňatek a dobré manželství, za klidnou a svatou smrt.

Sestry voršilkyně se snaží ve své činnosti především vytvářet vztahy:

lásky - pro všechny a pro každého se zvláštní pozorností k mladému člověku, který žije v těžkostech;

svobody - vést mladé k úctě k jiným a k sobě samým, podporovat v nich smysl pro odpovědnost, probouzet v nich pozitivní kritický smysl, aby jim pomohl dostat se k pravé nezávislosti, pomáhat jim přemýšlet o náročnosti svobody, a tak se stát dospělými tím, že převzou odpovědnost za své činy;

v ovzduší radosti - aby výchovné posláni i přes mnohé problémy a těžkosti bylo vždy pramenem radosti, protože je spjato s rozvojem života;

naděje - upřednostňováním pedagogiky povzbuzování tím, že přijímáme mladého člověka takového, jaký je, v úctě k jeho osobnímu životu; přivádět ho k uvědomění si vlastních schopností i pomocí vyhodnocování vlastních výsledků;

jednoty - ve snaze zabezpečit prostor na společné prožívání svátků, které přispívají k získání neocenitelných darů a k vytváření přátelských svazků na základě tohoto zážitku;

a pokoje - s důrazem na vytváření atmosféry vzájemného přijímání se a odpuštění, a proto se spolu učí řešit konflikty tvořivým způsobem a věnovat dostatek času naslouchání a dialogu.

Sestry žijí v sesterských komunitách - v společenstvích modlitby, apoštolské práce a života proniknutého úctou a svobodou. Usilují vytvářet rodinu, která má jedno srdce a jednu duši a je plná radosti.

Sestry voršilkyně v Čechách - historie

První voršilkyně přijala 9. 11. 1655 Praha zásluhou zbožné hraběnky Sibylly Lamboy, když její dcera získala dobré vychování u voršilek v Kolíně nad Rýnem. Sedm sester přišlo z mateřského kláštera z Liege (Lüttich; dnes Belgie).

Sestry byly po měsíci nelehké cesty uvítány samotným arcibiskupem pražským kardinálem Arnoštem Harrachem, také šlechtou, úředníky i prostým lidem. Dostaly prozatímní příbytek na Malé Straně u Zámeckých schodů. V Praze si sestry brzy získaly velkou vážnost, zvláště šlechta si je velmi oblíbila, takže jim svěřovala svoji dívčí mládež na vychování. Později se přestěhovaly do domu Příchovských na Novém Městě pražském a r. 1674 byl položen základní kámen k novému klášteru. R. 1678 byl klášter dostavěn a v letech 1699 - 1704 byl v jeho blízkosti vystavěn i kostel ke cti a slávě velké patronky řádu sv. Voršily. Ke konci 17. století byl pražský konvent již natolik silný, že mohl vyhovět žádostem o nová založení.

Fundace z pražského kláštera:

- 1691 - klášter na Hradčanech (zrušen Josefem II. 6. 8. 1784)

- 1697 - klášter v Olomouci

- 1712 - klášter v Kutné Hoře

Apoštolát sester: kromě školy „vnitřní“, se kterou začaly brzy po svém příchodu do Prahy, začala později fungovat i škola „vnější“ pro externí žákyně, z dostupných pramenů však nelze zjistit, ve kterém roce k tomu došlo.

Ví se pouze, že to byly školy německé, jejichž náplň si mohly voršilkyně samy stanovit, protože žádné jiné dívčí školy zde neexistovaly. Sestry se zabývaly pouze výchovou dívek. (První chlápci se mohli do voršilské školy zapsat až ve školním roce 1933/4.)

Na naléhání mnohých klášterních příznivců a snahou některých sester byla r. 1897 otevřena česká obecná škola. Byla založena jako škola soukromá a řídila se předpisy a osnovami pro veřejné obecné školy v Praze. Všechny žákyně byly římskokatolického vyznání a české národnosti. Pro zajímavost lze uvést, že v prvním roce existence školy se začalo s výukou pouhých devíti žákyň, ale již roku 1901 se jejich počet rozšířil na 150. Vyučovaly se tyto předměty: náboženství, mravouka, počty a měřičství, němčina, čeština, zeměpis, domácí hospodářství, přírodověda, zemědělpis, krasopis, kreslení, tělocvik, vychovatelství, francouzština, ruční práce, těsnopis a zpěv.

Roku 1933 byly české voršilské kláštery spojeny v provincii, která se stala součástí Římské unie řádu sv. Voršily. Během této doby apoštolát opravdu „kvetl“. Ale přišel rok 1950 a s ním vyvezení řeholnic z jejich klášterů; sestry pracovaly v továrnách na různých místech republiky a mnohokrát se kvůli tomu musely stěhovat. Později jim byla svěřena péče o postižené děti v léčebnách. Sametová revoluce r. 1989 umožnila pozvolný návrat do klášterů a škol.

Současnost

Nyní působí v naší republice 4 komunity sester voršilek ŘU, a to v Praze - komunita sester, sídlo Českomoravské (ČM) provincie ŘU řádu sv. Voršily, základní škola sv. Voršily, Mateřská škola sv. Voršily, malý internát pro dívky v budově kláštera

v Kutné Hoře - komunita sester, Církevní gymnázium sv. Voršily

v Olomouci - komunita sester, Základní škola sv. Voršily

a v Jiřetíně pod Jedlovou (sev. Čechy) - komunita sester, dům na víkendy s dětmi

ČM provincie ŘU řádu sv. Voršily touží v budoucnosti rozvíjet činnost voršilských škol, aby byly formováni křesťané angažovaní v „nové evangelizaci“ Evropy. Nesnaží se rozšiřovat svou činnost, ale spíše prohloubit svou současnou službu církvi. Chtějí pozorně vytvářet všechny formy apoštolátu mezi mládeží, v rodinách a mezi laiky, se kterými spolupracují.

Eduard Vladimír

Jeremiáš

V tomhle příspěvku bych se chtěl zmínit o dalším z významných a slavných židovských proroků, kteří sepsali značnou část starozákonních textů – Jeremiášovi. Jeremiáš zemřel mučednickou smrtí podobně jako jeho předchůdce Izaiáš, a i když jeho texty nejsou tak básnické a poetické jako ty Izaiášovy, tak přesto nepostrádají stejnou hloubku myšlenkového vyznění a silného náboženského přesvědčení. Jeremiáš patří spolu s Izaiášem a Eliášem k největším izraelským prorokům.

Jeremiáš se narodil o sto let později než Izaiáš, v roce 651 př. Kr. v zámožné kněžské rodině v malé arabské vesnici Anatot, která leží severovýchodně od Jeruzaléma. Jeremiášovy životní chvíle nerozlučně splynuly s tragickým osudem izraelského národa. Prorokoval za vlády judských králů Jósijáše, Jóachaze, Jókajima, Jójakína a Sidkijáše. V době, kdy začal kázat (pravděpodobně kolem roku 627 př. Kr.), se začaly za hranicemi jeho rodného Judska formovat význačné osobnosti a odehrávat důležité historické události.

O Jeremiášovi toho víme daleko více než o ostatních velkých prorocích, protože svá kázání a svůj životopis diktoval svému písaři a žáku Báruchovi.

Na svůj národ pohlížel jako na žalostně hříšný a pyšný lid, a proto ho neustále nabádal ke zpytování svědomí a ke zlepšení mravů ve společnosti – cituji (Johnson, P.: Dějiny židovského národa, s. 80): „Tento lid má srdce umíněné a vzpurné.“

Nebral si žádné servítky před náboženskou vrchností, ať už to byli kněží, písaři, mudrci či chrámoví proroci – cituji (Johnson, P.: Dějiny židovského národa, s. 80): „Proroci prorokují klamně, a mému lidu to vyhovuje. věci poslední?“ Tvrdil, že ctností. Ostře kritizoval chrám farizeje – cituji (500-501): „Slyšte, vy, kteří se klaněli Hospodinu! Aj, v řečech klamných, ze Kradete, zabijíte, obětujete Baalům, a pak přicházíte, předstupujete přede mne v tomto domě, který má jméno, a říkáte: „Jsme v bezpečí, abychom konali všechny tyto ohavnosti.“ Zdali tedy pokládáte za peleš lotrovskou dům tento, který má mé jméno?“

kněží vládnu na vlastní pěst
Co však uděláte, až nastanou
hřích se má přemáhat
před branou jeruzalémského
(Čtení z Pisma svatého, s.
vcházíte těmito dveřmi, byste
vy skládáte naději svou
kterých nemáte užítku.
cizoložíte, křivě přísaháte,

Velkou Jósíášovu náboženskou reformu, která se zaměřila na jeruzalémský Chrám, považoval za totální neúspěch a po králově smrti v roce 609 př. Kr. to při svém kázání řekl. Brojil proti bezbožnosti, celkovému úpadku mravů ve společnosti a uctívání pohanských kultů. Výsledkem Jeremiášova kazatelského působení bylo, že ho málem zabili a zakázali mu vstup do chrámové čtvrti. V tomto momentě se Jeremiášův životní osud nápadně podobá Ježíši, který též kázal proti farizeům a pokrytectví. Jeho vlastní vesnice, dokonce i rodina se postavily proti němu. V Jeremiášově skličnosti, opuštěnosti a samotě se začínají projevovat příznaky paranoie – cituji (P. Johnson: Dějiny židovského národa, s. 80): „Proklet buď den, v němž jsem se narodil. Proč je

má bolest trvalá a má rána nevyhojitelná.“ Jeremiášovi bylo nejen zakázáno kázat, dokonce byly jeho spisy páleny na hranicích a všude ho pronásledovali. Ve svých textech varoval z povrchnosti náboženské reformy a vyzýval k poslušnosti vůči Bohu. S ním se spojuje i biblický žalozpěv Pláč Jeremiášův, ve kterém slavný prorok nařiká nad zkázou Jeruzaléma v době babylonského zajetí izraelského lidu. Cituji (P. Johnson: Dějiny židovského národa, s. 81): „Snažil se učit, jak se stát Židy: podvolit se dobovačné moci a přizpůsobit se jí, smířit se s protivenstvím a láskyplně opatrovat ve svých srdcích dlouhodobou jistotu Boží spravedlnosti.“ Po pádu Jeruzaléma (587 př. Kr.) si přál ve městě zůstat, ale skupina Židů z Jeruzaléma ho násilím odvedla do Egypta, kde byl ukamenován.

Jeremiášův Pláč

Část pátá – Prošba o pomoc

Rozpomeň se, Hospodine, co se nám stalo, popať a pohleď na naši potopu!

Naše dědictví připadlo cizákům, naše domy cizincům.

Stali jsme se sirotky, nemáme otce, naše matky jsou jako vdovy.

Vlastní vodu pijeme za stříbro, své dřevo musíme platit.

Jsmo pronásledováni, visí nám na šíji,

vynakládáme námahu a nedopřejí nám klidu.

Egyptu podáváme ruku, též Asýrii, abychom se nasytili chlebem.

Naši otcové zhrěšili, už nejsou, a my neseme jejich nepravosti.

Otroci se stali našimi vládci a nikdo nás z jejich rukou nevytrhne.

S nasazením života přinášíme chléb, ohrožování mečem z pouště.

Krise nám žhne jako pec od úporného hladu.

Na Sijónu ponižují ženy, v judských městech panny.

Jejich rukou jsou věšeni Velmožové, tváře starců nejsou ctěny.

Junáci nosí mlýnek, mladíci klopýtají pod dřívím.

Starci přestali zasedat v bráně a junáci zpívat písničky.

Přestalo veselí našeho srdce, v truchlení se proměnil náš tanec.

spadla koruna z naší hlavy, běda nám, neboť jsme hřešili.

Nad tím zemdlelo naše srdce, nad oním se nám zatmělo v očích,

nad horou Sijónem, že je tak zpustošená; honí se po ní šakalové.

Ty, Hospodine, budeš trůnit věčně, tvůj trůn přetrvá všechna pokolení.

Proč na nás pořád zapomínáš, opustil jsi nás až do nejdělnějších časů?

Obrať nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme,

obnov naše dny jak za dnů dávnověkých.

Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítí ses na nás převelice.

Prameny

Bible. Praha 1991 (cit. s. 752-753)

Čtení z Písma svatého (Starý zákon). Brno 1939 (cit. s. 500-501)

Nový biblický slovník. Praha 1996

Johnson, P.: Dějiny židovského národa. Praha 1995 (cit. s. 80-81)

Radim Častulík

Učí se Církev

1. NEDĚLE POSTNÍ

Kajicnost a postní doba (KKC 640, 1095, 1438)

- ráz postní doby: příprava na Velikonoce obnovou křtu a pokáním
- kajicnost, půst: nutnost a způsob
- velké myšlenky postní (postní preface)
- kající pobožnosti

2. NEDĚLE POSTNÍ

Trvání a konečná spása Izraele (1. čt. Gen 22,1–2.9a.10–13.15–18; dokument PBK Židovský národ čl. 58–59)

3. NEDĚLE POSTNÍ

Mravní zákon (1. čt. Ex 20,1–17; KKC 1950–1974)

- přirozený zákon
- Starý zákon
- Nový zákon – evangelijní zákon

SV. JOSEFA

Bůh přichází vstříc člověku (Mt 1,18–24; KKC 50–67)

- Bůh zjevuje svůj plán
- v Ježíši Kristu je plnost zjevení

4. NEDĚLE POSTNÍ

Milosrdný Bůh (2. čt. Ef 2,4–10; KKC 1846–1848)

- evangelium zjevuje Boží milosrdenství hříšníkům
- přiznání viny je nutné k odpuštění
- potřeba obrácení

ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Ježíš – pravý Bůh a pravý člověk (2. čt. Žid 10,4–10; KKC 502–507)

- stal se pravým člověkem a zůstal pravým Bohem
- bludné názory

5. NEDĚLE POSTNÍ

Morálka bez Boha? (1. čt. Jer 31,31–34; KKC 2032–2040)

- mravní život a učitelský úřad Církve
- mravní život a svědectví misijního poslání

REDAKCE DĚTEM

VJEZD DO JERUZALÉMA

svátek: Květná neděle

Šest dní před Velikonocemi přišel Ježíš k Lazarovi. Židé se o tom dozvěděli a velký zástup tam šel, aby Ježíše i vzkříšeného Lazara uviděli. Odtud se vydal do Jeruzaléma. Když už byli blízko Jeruzaléma, poslal Ježíš své dva učedníky do jedné blízké vesnice, aby mu přivedli oslátka. Přesně jim popsal, kde oslátka najdou. Učedníci tedy šli a oslátka našli přesně tam, jak jim to Ježíš řekl. Přivedli oslátka, přehodili přes ně deku a Ježíš se na oslátka posadil a nechal se dovézt až do Jeruzaléma. U bran Jeruzaléma už na něj čekal velký zástup lidí, který jej nadšeně vítal. Všichni mu mávali palmovými ratolestmi a házeli své pláště na zem, a tak vytvořili dlouhý koberec, po kterém měl Ježíš přejet do Jeruzaléma. Radostně volali: „Hosana! Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově!“

Zbožní lidé nadšeně vítali Pána Ježíše, který k nim přijížděl a svými zpěvy a pokřiky dávali najevo, že chtějí Ježíše za svého krále. Chci také já mít Pána Ježíše za krále a Pána svého života? Dnes nejezdí Pán Ježíš k nám, ale my jdeme za ním do kostela. Jsem taky tak nadšený jako tito Židé, když mám jít na mši svatou?

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Bůh měl svět tak rád, že poslal svého jediného Syna, aby nikdo z těch, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný v nebi. Ježíš nepřišel na zem, aby svět soudil, ale aby jej spasil. A spasil nás celým svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním. Když visel na kříži, z jeho probodeného boku vytryskla krev a voda, odsud se od té doby na svět vylévají proudy Božího milosrdenství.

Stojíme vůbec o spásu? Stojíme o Boží milosrdenství?

Také my můžeme mít účast na Kristově vítězství nad zlem, a to skrze křest a skrze svá utrpení.

MÁŘI MAGDALÉNA

svátek: 22. 7.

atributy: znázorňována jako kajicnice a poustevnice, žena v dlouhém šatě, někdy i pláští

patronka: žen, kajicnic, žáků, studentů

Máří Magdaléna byla jedna z žen, které doprovázely Pána Ježíše a staraly se o něj. O Marii z Magdaly se v evangeliu píše, že z ní Ježíš vyhnal sedm démonů (srov. Lk 8,1-3). V tehdejší době lidé považovali za posedlost ďáblem i různé nemoci. Máří mohla být tedy velmi nemocná žena, kterou Pán Ježíš uzdravil. Ona se pak stala jeho nejbližší učednicí. V evangeliích, když se píše o ženách, které Ježíše následovaly, Máří je vždy uvedena na prvním místě. Spolu s jinými ženami z povzdálí sledovala Ježíšovo umučení a s Pannou Marií a Marií Kleofášovou stála pod křížem. Máří Magdaléna byla prvním člověkem, kterému se Pán Ježíš po zmrtvýchvstání zjevil. V neděli časně ráno šla Máří Magdaléna spolu s ostatními ženami ke hrobu. Jakmile uviděla, že kámen je od hrobu odvalený a tělo uvnitř není, běžela za apoštoly, aby jim řekla, co se stalo. Potom Petr s Janem hned běželi ke hrobu a viděli, že je prázdný. Máří se k hrobu ještě jednou vrátila. Stála před hrobem a plakala. Ještě jednou do něj nahlédla a uviděla v něm dva anděly. Ti se jí zeptali: „Proč pláčeš?“ Ona odpověděla, že někdo odnesl tělo Pána Ježíše a ona neví, kam ho dal, a proto pláče. Potom se ohlédla a uviděla za sebou Pána Ježíše, ale vůbec ji nenapadlo, že je to on. Protože byl přece mrtvý. On se jí zeptal: „Proč pláčeš? Koho tady hledáš?“ Ona si myslela, že je to zahradník. A řekla, jestli tys ho někam odnesl, tak mně řekni kam. Ježíš ji oslovil: „Marie.“ A v tom okamžiku jej poznala a byla velmi šťastná, že Pán Ježíš není mrtvý, ale vstal z mrtvých. Ježíš jí řekl, ať jde rychle k učedníkům a oznámí jim tu radostnou novinu. Oni jí však nechtěli věřit.

Když se dozvím něco nového, tak to všem hned musím říct. Řeknu svým kamarádům a sourozencům také, když se dozvím něco nového o Pánu Ježíši?

JOSEF Z ARIMATIE

význam jména: Bůh přidává

Josef z Arimatie byl zámožný a vlivný Žid, byl členem židovské rady. Byl tajným učedníkem Pána Ježíše. Byl to člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s rozhodnutím velerady, jež se chtěla Ježíše zbavit. Po smrti Pána Ježíše požádal Piláta, aby směl jeho tělo sejmut z kříže a pohřbit. Pilát přikázal, aby mu tělo dali. Josef je přijal a zavinul do čistého plátna. Pak je vložil do své vlastní hrobky, kterou měl vytesanou ve skále. Přišel sem také Nikodém, který kdysi přišel k Ježíši v noci, a přinesl směs myrhy a aloe, aby tím mohli Ježíšovo tělo pomazat. Marie z Magdaly a ještě jiná Marie seděly naproti hrobu a dívaly se, kam tělo s Nikodémem ukládají.

Josef z Arimatie a Nikodém se báli přihlásit k Pánu Ježíši veřejně, protože měl hodně nepřátele. V této chvíli byli ale jediní, kdo se mohli o jeho tělo postarat, protože jeho učedníci byli chudí a žádný hrob neměli a ani přístup k Pilátovi. Tak přemohli svůj strach a tělo pohřbili. Také my se někdy bojíme veřejně vystoupit proti zlu, ale v tyto chvíle se můžeme krátce pomodlit a světit vše Pánu Bohu. I skryté skutky, které nikdo nevidí, mají svoji váhu před Kristem.

Poutí Rodiny Neposkvrněné

Setkání Rodiny Neposkvrněné se letos uskuteční v sobotu 2. května v Šaštině.

Program je následující:

- 10.00 promluva Sr. M. Bernadety Pánčiové
- 10.30 pontifikální mše svatá
- 14.00 modlitba rozjímavého růžence
- 14.30 svátostné požehnání
- 15.00 odjezd domů

Odjezd z Val. Klobouk by byl ráno v 7 hodin, příjezd asi v 17 hodin večer.
Hlaste se u paní Zvoničkové nejpozději do 20. dubna, aby se mohl objednat autobus.

Cena zájezdu je 185,- Kč, platí se při nahlášení
Telefonní číslo je 604680050.

Na poutí zveme všechny, není nutné být členem Rodiny Neposkvrněné.

Modlitby nemocných

Úmysl na duben: Aby lidé, na které doléhají těžkosti života, dokázali vnímat a prožívat přítomnost vzkříšeného Krista.

V měsíci březnu 2009 byli pokřtěni:

Petr Martinek z Val. Klobouk
Šarlota Bernadeta Poláčková z Horní Lidče
Šárka Markéta Válková z Val. Klobouk
Lenka Sucháčková z Brumova – Bylnice
David Marek Šperling z Brumova – Bylnice
Marian Mudrák z Val. Klobouk
Radim Pozlovský z Val. Klobouk
Jolana Charvátová z Val. Klobouk
Anežka Sláčíková z Val. Klobouk

V měsíci březnu 2009 byli pohřbeni:

Věra Poláčková z Lačnova, nar. 1945
Marie Vašičková ze Študlova, nar. 1942
Jarolím Machala z Val. Klobouk, nar. 1930
Marie Čížová ze Študlova, nar. 1935
Josefa Strnadová z Val. Klobouk, nar. 1920
Jan Martinka z Lačnova, nar. 1956
Anna Manišová z Brna, nar. 1926
Františka Záhořáková z Val. Klobouk, nar. 1915
Vojtěška Šustrová z Val. Klobouk, nar. 1947
Ludmila Švachová z Val. Klobouk, nar. 1921

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, P. Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Dostál, Mgr. František Míkulčík, Milena Novosadová, Veronika Míkulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodučně, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.